

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16Co/101/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8710200844
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2011
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2011:8710200844.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej a sudcov JUDr. Martina Filákovského a JUDr. Branislava Brezu, v právnej veci žalobkyne Y. D., nar. XX.XX.XXXX, t.č. trvale bytom F., P. XXXX/XX, proti žalovanému P. X., nar. X.X.XXXX, trvale bytom F., L.X. XXXX/XX, t. č. bytom F., P. XXXX/XX, o zaplatenie sumy 1.887,44 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 9.5.2011 č.k. 10C 75/2010 - 155 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok s výnimkou výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Žalobkyni sa n e p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania a žalovaný na ich náhradu n e m á p r á v o.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 1.232,34 Eur a náhradu trov konania v sume 73,50 Eur a to s tým, že zaplatenie týchto súm súd povoľuje žalovanému splácať po 100,- Eur mesačné splátky splatné vždy do 25.dňa každého mesiaca, počnúc nasledujúcim mesiacom od právoplatnosti rozsudku až do úplného splatenia s tým, že nesplnením niektorej zročnej splátky, stáva sa splatným celé prisúdené plnenie. Ďalším výrokom vyslovil, že v prevyšujúcej časti žalobu zamietla a žalobkyňa je povinná doplatiť na účet tohto súdu súdny poplatok zo zmeneného návrhu v sume 39,50 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Svoje rozhodnutie odôvodnil právne poukazom na ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka ako aj § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uviedol, že základným právnym dôvodom na podanie žaloby je písomné uznanie záväzku podpísané oboma účastníkmi dňa 15.10.2009, a to pri skončení nájmu žalovaného v byte žalobkyne, ku ktorému dátumu obaja účastníci zhodne odsúhlasili záväzok žalovaného voči žalobkyni za nájom bytu na sumu 1.232,34 Eur. Túto sumu žalovaný doteraz žalobkyni nezaplatil, i keď sa na to zaviazal do 31.10.2009. Ďalej uviedol, že rešpektujúc vyslovený právny názor písomné uznanie záväzku je platné. Tento súd porozumel žalovanému, že dňa 15.10.2009 bol v ťažkom citovom rozporení, pretože krátko predtým spáchala samovraždu jeho družka, s ktorou žil práve v uvedenom byte spolu s ich 3 deťmi a že družku žalovaného dohnali k samovražde práve finančné problémy, keď si nemali z čoho platiť prenajatý byt a hrozilo im vystaňovanie z neho. Avšak z právneho hľadiska toto citové rozporenie nebolo odvolacím súdom vyhodnotené ako nátlak žalobkyne, pretože možno na druhej strane uznať žalobkyni, že pri skončení nájmu chcela mať istotu, že jej žalovaný odsúhlasenú sumu dlhu zaplatí. Z tohto dôvodu zaviazal žalovaného na zaplatenie písomne uznaného záväzku v sume 1.232,34 Eur a na v zmysle § 160 ods. 1 OSP primerané 100,- Eur mesačné splátky od nasledujúceho mesiaca po právoplatnosti rozsudku až do úplného vyrovnania pod stratou výhody splátok. Pokiaľ žalobkyňa sa zmenenou žalobou dožadovala zaplatenia vyššej sumy a to istiny 1.680,60

Eur a uplatneného poplatku z omeškania do 7.4.2011 v sume 206,84 Eur, nad prisúdené plnenie súd v prevyšujúcej časti žalobu žalobkyne ako neopodstatnenú. Uviedol, že žalobkyňa jednak neuniesla dôkazné bremeno, pretože ňou uplatnené sumy neboli riadne preukázané a že tieto nedoplatky služieb z ročného vyúčtovania skutočne vznikli počas fyzického užívania bytu žalovaným a jeho rodiny. Rovnako poukázal na to, že žalobkyňa doteraz nedoručila žalovanému žiadne vyúčtovania firmy X. a ostatných dodávateľov, ako sa k tomu zaviazala v písomnom uznaní záväzku z 15.10.2009. Súd zobral do úvahy obranu žalovaného v tom, že žalobkyni zaplatil sumy 8.500,- Sk a 10.115,- Sk, ktoré mu žalobkyňa nezohľadnila, ale ich prijala a nevysporiadala ich s ním. V prepočte na eurá to činí sumu 617,90 Eur, ktorú navyše žalovaný zaplatil žalobkyni a táto suma plne vykryva zamietnutú prevyšujúcu časť zo žalovanej istiny a to sumu 448,26 Eur. Nepriznal ani uplatnený a vyčíslený poplatok z omeškania v žalovanej sume 206,84 Eur. Z predloženej špecifikácie výpočtu tejto sumy vyplýva, že ide o zmätočný výpočet, ktorý bol vypočítaný ako úrok z omeškania a nie poplatok z omeškania. predmetom konania už nie je zaplatenie nájomného a úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu v zmysle § 697 Obč. zák., ale zaplatenie písomne uznaného záväzku podľa § 558 Obč. zák., čo je v zmysle práva už peňažným záväzkom z predchádzajúceho právneho vzťahu účastníkov. Tiež uviedol, že nárok zamietol v prevyšujúcej časti istiny aj z tohto dôvodu, že požadované dojednania výšky nájomného za byt je niekoľkonásobne vyššie, než je nájomné za podobný mestský byt. Vychádzal zo zásady, že sa účastník nemôže dožadovať súdnej ochrany, ak jeho konanie je v rozpore s dobrými mravmi. V danom prípade je nepochybné, že obe zmluvy o nájme znevýhodňovali žalovaného a naopak zvýhodňovali žalobkyňu a teda tu nie je rovnosť práv u oboch účastníkov.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 a 3 O.s.p. a čiastočne úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok z prisúdeného predmetu konania a zároveň jej uložil žalobkyni predpísanú poplatkovú povinnosť za pripustenú zmenu žaloby v zmysle zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, v platnom znení zo zmeneného predmetu konania

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Poukázal na to, že boli vyhotovené dve zmluvy, pričom mal platiť 8.500,-Sk od 1.6.2008 do 31.8.2008 a od 1.9.2008 do 15.10.2009 9.500,-Sk. Ďalej uviedol, že $8.500 \times 3 = 25.500,-Sk$, čo je 846,44 Eur a $9.500 \times 13,5 = 128.125$, čo je 4.257,12 Eur. Spolu to činí 5.103,57 Eur, toľko mal zaplatiť nájom spolu s inkasom za dané obdobie. No v skutočnosti zaplatil 5.620,89 Eur, čiže rozdiel činí ešte sumu navyše 517,33 Eur. Z tohto mala údajne majiteľka vyplatiť nedoplatky, pričom už v sume 9.500 Sk mal zálohovo platiť nielen nájomné ale aj inkaso, teplú vodu, kúrenie, vodné aj stočné. Ak by dal za pravdu žalobkyni, tak pri spočítaní súm $169.335,-Sk + 37.115,-Sk$ je suma 206.450 Sk, čo je 6.852,80 Eur : 16,5 mesiacov = 415,32 Eur. Rozdiel medzi sumou 12.512,-Sk (415,32) a sumou 9.500,-Sk je 3.012,-Sk (99,98 Eur). Preto je nereálne, aby tam boli také nedoplatky, pretože v zálohovej platbe to platili. Prečo má platiť za niečo čo už raz zaplatil.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že na žalobe trvá, odmieta nezmyselné tvrdenia v odvolaní žalovaného. Žalovaný bol informovaný o každej platbe, o každom jednom papieri, ktoré mu doniesla, všetko mu bolo vysvetlené, so všetkým súhlasil, čo podpisom potvrdil. Popiera aj vlastnú spotrebu v byte, od ktorého mal len kľúč on sám. Naťahuje čas, aby sa vyhol plneniu povinnosti a nebojí sa použiť ani klamstvá.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu prechádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p. vec prejednal v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p. a zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne.

Predmetom konania pred prvostupňovým súdom bola žaloba o zaplatenie finančnej sumy, ktorú špecifikovala žalobkyňa vo výroku svojho žalobného návrhu, z obsahu ktorej vyplýva, že tejto sumy sa domáhala s poukazom na prejav žalovaného v písomnom vyhlásení záväzku zo dňa 15. 10. 2009, záväzok ktorý sa žalovaný zaviazal uhradiť do 31. 10. 2009. Tiež v súvislosti s týmto poukazovala na predchádzajúci stav medzi ňou a žalovaným, ktorý vznikol na základe nájomnej zmluvy zo dňa 01. 09. 2008 a neskôr dodatkom k tejto zmluve, kde táto doba nájmu bola predĺžená a žalovaný sa zaviazal k úhrade sumy za plnenia spojené s užívaním bytu, ako aj nájomné.

Prvostupňový súd následne po zrušení veci odvolacím súdom vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a dospel v napadnutom rozhodnutí k právnomu záveru, že základným právnym dôvodom na podanie predmetnej žaloby bolo písomné uznanie záväzku podpísané oboma účastníkmi dňa 15. 10. 2009. S týmto konštatovaním sa stotožnil aj odvolací súd.

Preto z tohto pohľadu bolo aj dôvodné postupovať v zmysle ust. § 158 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený, čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval.

Z tohto pohľadu platí zásada a pravidlo, že keď niekto uzná dlh, tak musí preukázať, že ho splnil. Prvostupňovým súdom prebehlo dokazovanie a ten zistil, že sumu, ktorú žalovaný uznal v písomnom uznaní záväzku doteraz žalobkyni nezaplatil, aj keď sa na to zaviazal, že ju zaplatí do 31. 10. 2009. Právny záver odvolacieho súdu, ktorý prezentoval prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí v súvislosti s uznaním záväzku, odvolací súd uvádzal hlavne v súvislostiach, ktoré prezentoval prvostupňový súd vo svojom pôvodnom rozhodnutí, ohľadom neplatnosti nájomných zmlúv, na ktoré nadväzoval aj úkon týkajúci sa uznania záväzku.

Právny názor súdu prvého stupňa však vyslovený v napadnutom rozhodnutí v tom smere, že základným právnym dôvodom na podanie žaloby je písomné uznanie záväzku je správny a v duchu týchto zistení preto bolo potrebné aj takto postupovať. Prvostupňový súd dôsledne použil ust. § 558 Občianskeho zákonníka. Uznanie dlhu je totiž písomným právnym úkonom toho, kto uznáva nárok veriteľa na plnenie dlhu. Ide o jednostranné písomné vyhlásenie, na základe ktorého dlžník uznáva voči veriteľovi povinnosť zaplatiť dlh, čo do dôvodu a výšky, čím dlžník zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku o existencii dlhu k okamihu tohto uznania. Zmyslom uznania dlhu je to, že poskytuje veriteľovi nesporný právny základ pri vymáhaní jeho pohľadávky. Zjednodušuje dokazovanie v prípadnom súdnom spore, pričom dôkazné bremeno prenáša na dlžníka. Skutočnosť, že dlh tu existuje možno preukázať jedinou listinou, čo výrazne skracuje súdne konanie a obmedzuje možnosť neúspechu veriteľa v súdnom spore.

V danom prípade dôkazné bremeno bolo prenesené na dlžníka, teda žalovaného a jeho povinnosťou bolo preukázať, či dlh splnil alebo nie. Z dokazovania vyplýva jasný záver o tom, že žalovaný tento dlh doteraz nezaplatil. Preto bol správny postup súdu prvého stupňa, ak žalovaného zaviazal na istinu uvedenú vo výroku napadnutého rozhodnutia. Zákonnosť napadnutého rozhodnutia odvolací súd posudzoval predovšetkým z hľadiska odvolacích námietok žalovaného a bol viazaný ust. § 212 O. s. p., pričom nezistil, aby žalovaný aj v samotnom odvolaní poukázal na iné skutočnosti, než na tie, ktoré už boli skúmané a dokazované aj pred súdom prvého stupňa. K uznaniu dlhu došlo po skončení nájmu medzi účastníkmi. V tomto uznaní si účastníci jasne vymedzili, že ide o záväzok z dohodnutého nájomného a žalovaný sa ho zaviazal uhradiť do 31. 10. 2009. Jeho odvolacieho námietky o tom, že tento dlh mal zaplatiť už v priebehu nájomného, odvolací súd nemohol považovať za správne a za preukázané a k podpísaniu a uznaniu tohto dlhu z nájomného došlo po skončení nájmu 15. 10. 2009 a od tohto uznania až k dnešnému dňu nebol z jeho strany predložený taký dôkaz, ktorý by svedčil o tom, že tento dlh splnil.

Preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie považoval za vecne správne a v zmysle ust. § 219 O. s. p. ho potvrdil.

Rozsudok súdu prvého stupňa bol napadnutý len vo vyhovujúcej časti. Predmetom preskúmania odvolacím súdom nebol výrok, ktorým prvostupňový súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Správne bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa aj o trovách konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Žalovaný nebol úspešný v odvolacom konaní, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a úspešná žalobkyňa si ich neuplatnila.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.